

Publicerad 2007-02-13 15:53 av Snubblaraldrig

En liten kort berättelse om en tjej med många tankar att klura på. Alla kan vi ju behöva en stund då vi i lugn och ro få fundera över livet, eller? Ps. Kommentera gärna!

Utsikten från fönstret, insikten i livet

<I><CENTER>Ensam igen. Från min plats vid fönstret kunde jag nästan urskilja landskapet som susade förbi. På några minuter hade solen gått ner över horisonten och ute rådde mörker. I sådana här stunder är det lätt att bli deprimerad. Speciellt då tåget går ifrån tryggheten och värmen till en plats där folk är inne i sina egna bubblor utan en tanke på omvärlden. Till en plats där kyla och rädsla kommer i sexpack. Jag är på väg till en plats där du SKA känna dig misslyckad. För tänk vilken skam och synd det vore om du faktiskt var nöjd med dig själv. Då skulle du bara vara en kaxig och självisk slyna. Nej, det vill i alla fall inte jag vara, då är det bättre att vara osäker på sig själv, inte veta om du räcker till. Då slipper man i alla fall utstå skvaller, skitsnack och ren grymhet.

Jag trivs både bäst och sämst i min ensamhet. Friheten att kunna sitta i lugn och ro, att inte känna krav på att du ska göra så eller att så får du absolut inte göra. Regler. Regler! REGLER!? Orkar inte med det tillslut, då är det lättare att strunta i allt. Jag mår skit i min ensamhet då jag inte har någon som kan trösta. Ingen att krypa in hos, som kan lyssna och hålla om mig. Jag saknar den lyxen i mitt liv att ha vänner som verkligen bryr sig och förstår.

Från min plats i tåget kan jag se många olika slags människor. De har alla olika utseenden, personligheter och liv. Säkerligen så väntar någon på dem på andra änden av rälsen. Någon som bryr sig. I brist på bättre så börjar jag att studera bordet framför mig. Det har en gråbrun färg med ett mönster av gråa ränder. Nästan som mitt inre tänker jag tyst. Det finns även en plats där du kan ställa två muggar, perfekt för de som reser i sällskap. Tillsammans.

Tåget står stilla nu. Det är en hållplats någonstans på vägen, mittemellan början och slutet på denna resa. Alla känslorna hinner ikapp mig och jag känner mig lite nedstämd då jag tänker på livet. Jag vet verkligen inte vad jag tycker om det. Finns det ingen som kan säga mig meningen med livet? Jag orkar verkligen inte med det. Vad ska jag ta mig till?!

Tåget tuffar lugnt vidare igen och i takt med farten glöms känslorna bort lika fort som de kom fram. Nästan som om jag lämnat dem där på stationen. Ibland skulle jag vilja gråta ut, inte i tystnad och i ensamhet men bland människor som jag älskar och bryr mig om. De som tycker om mig för den jag är, de som V E R K L I G E N betyder något. Men vågar man verkligen det? Att visa sin svaghet, det man egentligen känner. Skulle de orka med en lipsill? Jag tror inte någon vill eller klarar av det. De som hittills sett min tårar har antingen stuckit eller bara suttit stilla och utstrålat samma kyla som en död fisk. När jag tänker efter så förstår jag nästan varför jag är som jag är. Trots risken att bli utsatt för hot och skitsnack så säger jag nästan alltid vad jag tycker även om det kan bli fel i vissa sammanhang. Att visa känslor såsom att jag är glad eller arg är inget som jag drar mig för. Mer blir det sällan. Att gråta ut är skönt speciellt då det är i sällskap av dem som förstår. Att i sin ensamhet behöva gråta är däremot bland det svåraste som finns.

I mitt liv har det varit många tuffa tider. Som en storasyster måste man visa sig stark. Att beskydda sitt yngre syskon från allt ont är en del av livet. Tårarna tvingas då tillbaka och livet blir hårt med en stark fasad utåt. Det är ett kämpigt liv men också det liv jag levt. Att alltid vara på sin vakt, inte bara sin egen men också de man bryr sig om och beskyddar. När man sedan får goda vänner, en till familj, så vill man beskydda dem också. Aldrig att något ont ska få skada de som betyder något i mitt liv. Men ibland blir det helt enkelt för mycket för en ensam flicka.

Att hålla mina ögon öppna börjar bli allt svårare. Klockan är senare än tidigt och tidigare än sent. Att veta att min resa är slut om 34 minuter är inte lätt. Mina ögon blir tårfyllda, men inte utav tanken på att resan snart är slut men utav vetskapen av att vara ensam. Utlämnad åt vildjuren att slita sönder mig, lämnad utan hopp, att alltid känna sig misslyckad. För vem skulle bry sig om jag försvann?

Mina ögon sluts sakta till mitt livs bakgrundsmusik som spelas ifrån en mp3 som är utav en "omodern" modell. Tåget gungar lätt då det på rälsen susar fram, just där finner mitt inre några minuter av lugn och ro.</CENTER></I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Snubblaraldrig med Poeter.se id #13140 innehar upphovsrätten